

Analysing of the Process of the Discourse System of tensive-thymique schemas in the poetry of Adunis and Shamloo:

A semiotic Study(The Case study of "the Lament of Hallaj" and "Death of Nasiri" Poems)

Abbas Najaf¹ , Rasoul Balavi^{2*} & Sayyed Naser Jaberi Ardakani³

Abstract

Semiotics is a current approach to study the mechanism of meaning formation and production. The nature of the tensive process that exists at the heart of any discourse is that it transforms meaning into an indefinite and complete entity. Since the discourse governing the two poems "The Lament of Hallaj" by Adunis and "The Death of Nasiri" by Ahmad Shamloo is based on extent and pressure relationship, and these two poems have various becomings and actions and are value-oriented, this article tries to use analytical-descriptive method to study the tensive-emotional system in these two poems through a comparative method. It makes the mechanisms of formation, production, continuity of emotional meaning and its interaction with other meanings clear and tries to explain the partnership of signs-meanings in the production of meaning. Findings of the study indicate that the elements involved in the mechanisms of production of emotional discourse, finally act to establish the desired meaning of the two debaters, and debaters use tools such as "discourse position", "conjunction and disconnection of discourse", "effect of verbs", "far-sightedness" and "rhythm and melody" in this direction. And also among tensional schema forms, the forms of emotional pressure peak and decrease of cognitive rang is applicable to the first section of Adunis's poetry, and the simultaneous decrease of pressures and extensions is applicable to the second section. As throughout Shamloo's poem, the tensional schema of simultaneous drop in pressures and expanses can be shown.

Keywords: discourse, semiotics, tensive-thymique scheme, Adunis, Shamloo.

Vol. 13, No. 6, Tome 72
pp. 65-97
January & February
2023

Received: 11 June 2021
Received in revised form: 13 August 2021
Accepted: 28 September 2021

1. PhD Candidate in Arabic Language and Literature , Persian Gulf University, Bushehr, Iran;
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4937-4439>.

2. Corresponding author: Associate Professor, Department of Arabic Language and Literature,
Persian Gulf University, Bushehr, Iran; *Email: r.ballawy@pgu.ac.ir*,
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7144-1407>,

3. Associate Professor, Department of Persian Language and Literature, Persian Gulf
University, Bushehr, Iran, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7418-4389>.

1. Introduction

In the sign-semantics approach, each sign interacts with another sign and moves in the direction of meaning production. Semantic-semiotics has become a phenomenological and intelligent tool during the transition from pure constructivist semiotics. In Saussure's semiotics, the sign is examined outside the context of the discourse, but in sign-semantics, the elements of the semantic sign are not frozen and inflexible elements, but become flexible due to following the conditions.

Since the discourse governing the two poems "Elegy of Al-Hallaj" by Adonis and the poem "Death of Naseri" by Ahmad Shamloo is based on extensive and pressing communication and two important cognitive and emotional aspects in the flow of literary discourse have caused the production of meaning, this possibility There is a possibility that these poems should be analyzed according to the pattern of tension semiotics in order to identify the value goal of the discourse in them. The tense atmosphere in the discourse is the place where emotions arise. Therefore, it is necessary to examine approaches such as "discursive position", "discursive connection and disconnection", "effect of verbs" and "perspective creation" in order to reach the depth of the poem's emotion. Since the discourse of these two poems is based on the sensory-perceptual and aesthetic function, and in a discourse process, it enjoys the characteristics of tension and tension, the purpose of this research is to open multiple angles of meaning by relying on emotional and tension discourse systems. To acquaint the audience with the source of the formation of these discourse systems and examine how the message is induced in the poetry of these two poets.

In the upcoming research, an attempt is made to examine and analyze the flexible and fluid structure of both poems in question, in the interactive space formed in the speech space, by a descriptive-analytical method . The authors have tried to answer the following questions:

- Which semiotic feature and which tense-thymique scheme do both

poems reflect?

-What effect has the tensive scheme in these two poems had on the emotion of the poem?

- In the discussed poems, what is the function of the tensive-thymique scheme in producing meaning and creating value?

2. Methodology

In the upcoming research, an attempt is made to examine and analyze the flexible and fluid structure of the two poems in question, in the interactive space formed in the speech space, by a descriptive-analytical method through library study.

3. Results

The elements involved in the mechanisms of the production of emotional discourse, in the end has worked to stabilize the intended meaning of the two speakers. To this end, the poets have taken the advantage of "discourse position", "discourse connection and disconnection", "effect of verbs", "perspectives" and "rhythm. The discursive conjunction and disconnection in these poems have made the character of Hallaj and Naseri universal by giving them a historical dimension. In addition, discursive separation has created new places and times in discourse and has made the scope of poetry wider and wider. What arouses the emotion of the audience is the intensity of the two verbs "not wanting and not being able" in Hallaj and Masih and saying no to life and the reverse intensity of these two verbs in the passive people of the time who have taken a path other than the path of these two enlightening reformers.

Among the types of tensive schemas, the type of increasing emotional pressure and decreasing cognitive range can be applied to the first stanza of

Adunis's poem and the simultaneous decrease of pressures and ranges to its second stanza. As throughout Shamloo's poem, it is possible to show the tensive pattern of the simultaneous reduction of pressures and ranges. In the tensive zone, where the emotional aspect of the poem, like the cognitive aspect, has lost its efficiency and power, and the scopes and pressures have decreased simultaneously, since such a process is considered a purposeful discourse strategy in abstract arts. This, in turn, has caused the longing and sadness, stillness and stagnation caused by the absence of these two instigators, who are the generalized heroes of the two narrators, to reflect well and affect the narrator in the best and strongest way.

دوماهنامه بین‌المللی

د ۱۳، ش ۶ (پیاپی ۷۲)، بهمن و اسفند ۱۴۰۱، صص ۶۵-۹۷

مقاله پژوهشی

<http://dori.net/dor/20.1001.1.23223081.1401.0.0.108.0>

تحلیل فرایند نظام گفتمانی طرح‌واره‌های تنش‌ی - عاطفی در شعر ادونیس و شاملو با رویکرد نشانه‌معناشناسی (مطالعهٔ موردی شعر «مرثیه الحلاج» و «مرگ ناصری»)

عباس نجفی^۱، رسول بلاوی^{۲*}، سید ناصر جابری اردکانی^۳

۱. دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی، دانشگاه خلیج فارس، بوشهر، ایران،

۲. دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی، دانشگاه خلیج فارس، بوشهر، ایران،

۳. دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه خلیج فارس، بوشهر، ایران،

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۰۷/۰۶

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۳/۲۱

چکیده

نشانه - معناشناسی ابزاری دقیق در خدمت مطالعهٔ مکانیسم شکل‌گیری و تولید معناست. دو گونهٔ مهم شناختی و عاطفی در جریان سیال گفتمان ادبی باعث تولید معنا می‌شوند. از آنجا که گفتمان حاکم بر دو شعر «مرثیه الحلاج» ادونیس و «مرگ ناصری» شاملو، برپایهٔ ارتباط گسترده‌ای و فشارهای بنا نهاده شده است، این مقاله در صدد آن است تا با استفاده از روش تحلیلی - توصیفی و به شیوهٔ تطبیقی به بررسی نظام تنش‌ی - عاطفی موجود در این دو شعر بپردازد و ضمن تطبیق اشعار، سازوکارهای شکل‌گیری، تولید، تداوم معنای عاطفی و تعامل آن با سایر معانی را تبیین کند و چگونگی شراکت نشانه‌معناها در تولید معنا را توضیح دهد. هدف از ارائهٔ این مقاله بررسی ویژگی‌های حسّی - ادراکی این دو شعر است تا نشان داده شود که چگونه «موضع گفتمانی»، «اتصال و انفصال گفتمانی»، «تأثیر افعال»، «دورنماسازی»، «ریم و آهنگ» و «تنش و بر خلاف جریان حرکت کردن» به تعالی و جاودانگی منجر می‌شود و عناصر سازندهٔ گفتمان دو گفته‌پرداز در جهت جاودانه کردن نام و خاطرهٔ دو شویسگر است. به عبارت دیگر این مقاله در پی آن است تا نشان دهد که چگونه حلاج و ناصری از طریق رابطهٔ احساسی و تنش‌ی از من شخصی عبور کرده و سپس در فرایندی ایثارگرایانه، برخلاف

E-mail: r.ballawy@pgu.ac.ir

* نویسندهٔ مسئول مقاله:

جهت معمول حرکت‌کننده و استعلایی به جاودانگان می‌پیوندند. یافته‌های پژوهش حاکی از آن است که عناصر دخیل در سازوکارهای تولید گفتمان عاطفی، در نهایت امر در جهت تثبیت معنای موردنظر دو گفته‌پرداز عمل کرده‌اند.

واژه‌های کلیدی: گفتمان، نشانه معناشناسی، طرح‌واره‌های تنشی - عاطفی، ادونیس، شاملو.

۱. مقدمه

در رویکرد نشانه - معناشناسی، هر نشانه در تعامل با نشانه‌ای دیگر و در مسیر تولید معنا حرکت می‌کند. نشانه - معناشناسی در دوران گذار از نشانه‌شناسی ساختگرایی محض، بدل به ابزاری پدیدارشناسانه و هوشمند و گشوده شده است. در نشانه‌شناسی سوسوری، نشانه راهی به جهان گفتمان ندارد و خارج از چارچوب آن بررسی می‌شود، اما در نشانه - معناشناسی، عناصر نشانه معنایی عناصری یخ‌بسته و غیرمنعطف نیستند، بلکه تابع شرایط سیالیت می‌یابند.

از آنجا که گفتمان حاکم بر دو شعر «مرثیه الحلاج» ادونیس و شعر «مرگ ناصری» احمد شاملو برپایه ارتباط گسترده‌ای و فشارهای بنا نهاده شده است و دو گونه مهم شناختی و عاطفی در جریان سیال گفتمان ادبی، باعث تولید معنا شده‌اند، این امکان وجود دارد که این اشعار به شیوه‌الگوی نشانه‌شناسی تنشی بررسی شده تا هدف ارزشی گفتمان در آن‌ها مشخص شود. فضای تنشی موجود در گفتمان، محل تبلور احساسات است. بنابراین ضروری است که رویکردهایی مانند «موضع گفتمانی»، «اتصال و انفصال گفتمانی»، «تأثیر افعال» و «دورنماسازی» جهت نقب زدن به اعماق عاطفه شعر، بررسی شوند. از آنجا که گفتمان این دو شعر مبتنی بر کارکرد حسّی - ادراکی و زیبایی‌شناختی است و در فرایندی گفتمانی از ویژگی‌های شوشی و تنشی برخوردار می‌شود، هدف پژوهش حاضر این است تا با اعتماد بر نظام‌های گفتمانی عاطفی و تنشی زوایای متعدّد و متکثر معنا را باز کند و مخاطب را با آبخور شکل‌گیری این نظام‌های گفتمانی آشنا کند و چگونگی القای پیام در شعر این دو شاعر را بررسی کند.

در پژوهش پیش‌رو، سعی بر آن است تا ساختار منعطف و سیال دو قصیده موردنظر، در

فضای تعاملی شکل گیرد در فضای گفته‌پردازی، به روش توصیفی - تحلیلی و به شیوه مطالعه کتابخانه‌ای بررسی و تحلیل و به سؤالات زیر پاسخ داده شود:

- گفتمان موجود در قصیده «مرثیه الطّاج» ادونیس و شعر «مرگ ناصری» شاملو، بازتاب‌دهنده کدام ویژگی نشانه-معناشناختی و تابع کدام طرح‌واره تنشی - عاطفی است؟

- طرح‌واره تنشی موجود در این دو شعر، چه تأثیری بر عاطفه شعر داشته است؟

- در اشعار مورد بحث، طرح‌واره تنشی - عاطفی چه کارکردی در تولید معنا و خلق ارزش دارد؟

فرضیه این پژوهش آن است که در نظام عاطفی گفتمان مجموع تمام شوش‌ها به کنش جانفشانی در راه بیداری انسان و در نتیجه جاودانگی شوشگران منتهی می‌شود و در نظام تنشی گفتمان، دو گفته‌پرداز ارزش از جان گذشتگی و عدم انفعال در برابر چهل را در محور گسترده‌ها و فشارها به‌تصویر می‌کشند. با توجه به دو فرض پیشین طبیعی است که دو گفته‌پرداز نظام‌های گفتمانی خود را به گونه‌ای سامان دهند که ارزش ایثار در راه رهایی انسان به اثرگذارترین وجهی به شوشگران منتقل شود. با توجه به این‌که هر دو شعر ستایش رفتار ایثارگرایانه و انسان‌دوستانه دو قهرمان تاریخی است، گفته‌پردازان از ابزارهایی خاص و همچنین از گونه‌هایی متناسب با شرایط عاطفی - شناختی شعر استفاده کرده‌اند.

۲. پیشینه پژوهش

تحلیل نشانه - معناشناسی مبتنی بر طرح‌واره‌های تنشی که نخستین بار در کتاب *تنش و معنا* (1998) و به‌وسیله فونتتی^۱ و زیلیبرگ^۲ مطرح شد، از آن حیث که به مطالعه روند تولید معنا می‌پردازد، امروزه در کانون توجه پژوهشگران در بررسی متون ادبی و غیرادبی قرار گرفته است. از جمله مطالعات صورت‌گرفته در این زمینه، می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- کتاب *تجزیه و تحلیل معناشناسی گفتمان* (۱۳۸۵) اثر حمیدرضا شعیری که نویسنده در پنج فصل به شرح و بسط نظام روایی گفتمان می‌پردازد.

- *مبانی معناشناسی نوین* (۱۳۸۸) نوشته حمیدرضا شعیری که نویسنده در این کتاب، مبانی معناشناسی را مطرح می‌کند و در ادامه به تجزیه و تحلیل داستانی عامیانه از نگاه معناشناسی می‌پردازد.

- ژاک فونتنی در کتاب *نشانه‌شناسی گفتمان* (۱۹۹۱) به شرح چهار طرح‌وارهٔ تنش‌پرداخته و شرایط تولید معنا در این طرح‌واره‌ها را بررسی کرده است.
- «عبور از مربع معنایی به مربع تنش: بررسی نشانه - معناشناختی ماهی سیاه کوچولو» (۱۳۹۰) که عباسی و یارمند نویسندگان مقالهٔ *مربع معنایی گریماس* را به دلیل محدودیت و انجماد ذاتی مناسب برای انطباق بر این داستان نمی‌دانند و مربع تنش معنای را به دلیل ساختار سیال و منعطف آن رویکردی مناسب برای خوانش این متن می‌دانند.
- «نشانه‌شناسی ساختار روایی داستان "و ما تشاوون" براساس نظریهٔ گریماس» (۱۳۹۱) که نصیحت، روشنفکر، پروینی و میرزایی براساس الگوی گریماس فرایند نشانه - معناشناسی را در این داستان مورد بررسی قرار داده و به چگونگی شکل‌گیری گفتمان براساس کنش و شوش پرداخته‌اند.
- پایان‌نامهٔ «تحلیل نشانه - معناشناسی گفتمان در قرآن کریم» مبتنی بر مدل فونتنی (بررسی موردی *سورهٔ الرحمن*) (۱۳۹۳) که نویسنده در آن، عملیات زبانی در *سورهٔ الرحمن* را بررسی کرده و سپس به تحلیل محورهای تنش و معرفتی متن *سوره* در دو سطح جزئی آیات و کلی *سوره* پرداخته و درنهایت به جمع‌بندی تأثیر و تأثرات انگیزشی و معرفتی متن بر مخاطب پرداخته است.
- «رویکرد نشانه - معناشناسی فرایند مربع معنایی به مربع تنش در حکایت *دوقی مثنوی*» (۱۳۹۱) که نویسندگان *اسماعیلی، شعیری و کنعانی* در این مقاله، به تبیین نشانه - معناشناختی داستان «*دوقی*» از *مثنوی معنوی* پرداخته و فرایند گذر از مربع معنایی به مربع تنش و نحوهٔ شکل‌گیری فرایند تنش را بررسی و تحلیل کرده‌اند.
- مقالهٔ «بررسی نظام عاطفی گفتمان در شعر «سفر به خیر» شفیع کدکنی با رویکرد نشانه-معناشناسی» (۱۳۹۳) که نویسندگان مقاله، شعر «سفر به خیر» را از نظر سازوکار تولید و دریافت معنا با تکیه بر شرایط پیوستار و گسست گفتمانی و اثرگذاری آن در درک مفهوم شعر بررسی کرده‌اند.
- نوآوری پژوهش حاضر در این است که با رویکرد نوین نشانه - معناشناسی چگونگی کارکرد تولید و دریافت معنا را در اشعار دو شاعر سوری و ایرانی بررسی کند، زیرا تحلیل گفتمان با رویکرد تطبیقی می‌تواند کارکردهای این نظریه را به نحو متمایزی تبیین کند.

۳. مبانی نظری

۳-۱. نشانه - معناشناسی گفتمان

در نشانه - معناشناسی ساختاری، که برپایه نظرات گریماس استوار است، عمده توجه به ژرف‌ساخت‌ها و ارتباط عناصر متمرکز بود. گریماس مانند ساختارگرایان دیگر تقابل‌های معنایی را مبنای کار خود قرار داده بود و از دیدگاه او، نظام‌های به‌کار گرفته‌شده در تحلیل انواع گفتمان عبارت‌اند از: نظام گفتمانی کنشی، تجویزی، القایی، عاطفی، تنشی، رخدادی (گریماس، ۱۳۸۹، ص. ۳۳۶). «اصلی‌ترین نشانه دسترسی به آثار گریماس را می‌توان تمایلیش به معناشناسی و موضع ساختارگرایی قوی با تأکید بر الگوها، تقابل‌ها و نقشه‌ای معنایی معرفی کرد» (Cavazza & Pizzi, 2006, p. 74). در مرّیع معنایی گرمس و نشانه‌شناسی روایی، در مسیر حرکت سوژه «ثبات و ایمنی وجود دارد» (شعیری و وفایی، ۱۳۸۸، ص. ۱۱۵). در نشانه‌شناسی مکتب ساختگرایی عناصر تشکیل‌دهنده معنا پیشاپیش تعیین شده‌اند. این عناصر در جایگاه ثابت و بسته‌ای قرار دارند و عامل انسانی در شکل‌گیری نظام ساختاری آن‌ها بی‌تأثیر است. در این رویکرد، معنا غیرسیال است و حضور و عامل انسانی نقشی در تولید معنا ندارد. رفته‌رفته و با ظهور کسانی مانند، زیلبربرگ و فوننتی این رویه دچار تغییر شد و عواملی چون عواطف، حواس و توجه به گفته‌پرداز، که در مرز درونه و برونه متن قرار می‌گیرد، ماهیت نشانه - معناشناسی ساختارگرا را تغییر داد و آن را به امری سیال و غیرساختاری تبدیل کرد. در رویکرد سوسوری^۲ به بحث نشانه، نشانه در چارچوب نظام زبانی، به خودی خود فاقد معنا بود و معنای خود را از تقابل با دیگر نشانه‌ها به دست می‌آورد (مکاریک، ۱۳۹۷، ص. ۳۲۷). اما بعد از سوسور «از محدوده مناسبات لانگ^۳ (lang) و پارول (parole) فراتر می‌رود و کارکرد دستگاه‌های نشانه‌ای دیگر را هم به پرسش می‌گیرد. یعنی دامنه نشانه‌شناسی از حیطه دلالت‌های زبانی به قلمرو دیگر دستگاه‌های معناپرداز گسترش می‌یابد» (صافی پیر لوحه، ۱۳۹۵، ص. ۲۲). این درحالی است که در نشانه - معناشناسی پساساختارگرا سوژه با کناره گرفتن از برنامه‌مداری به استقیال خطر می‌رود و «سیالیت معنا را افزایش می‌دهد» (همان). در نشانه - معناشناسی پساساختارگرا سوژه به پیشواز خطر می‌رود و به همین دلیل ایمنی و ثبات از بین می‌رود و معنا سیالیت می‌یابد.

طرح‌واره‌های تنشی را می‌توان مکمل مربع معنایی گریماس دانست، چراکه مربع معنایی گریماس «مقوله‌ها را به‌مثابه امور ثابت و تمامیت‌یافته معرفی می‌کند و رابطه واقعی و بالفعل میان امور حسّی و ادراکات را در نظر نمی‌گیرد» (Martin & Ringham 2006, p. 71). در نشانه - معناشناسی عدول از نشانه‌شناسی ساختارگرایی محض و حرکت به سوی نشانه‌شناسی پدیدارشناسانه روحمند و باز صورت می‌گیرد. این درحالی است که در کنش‌های گفتمانی ابژه‌ها در برخورد و دادوستد با عامل انسانی و با توجه به شرایط موقعیتی تغییر می‌کنند. بر این اساس ابژه‌ها به‌مثابه کنش‌گرانی عمل می‌کنند که در بافت و براساس شرایط فرهنگی، اجتماعی و تجربه زیستی هر لحظه و دم‌به‌دم تولید معنا می‌کنند. بر این اساس می‌توان کنش گفتمانی را «فرار از موزة زبان جهت تجدید حیات و ذوب کردن یخ‌های معنا دانست. کنش گفتمانی بال و پر دادن به معنا برای پرواز آن است» (شعیری، ۱۳۸۸، ص. ۱۲). در نشانه‌شناسی ساخت‌گرا، رابطه تقابلی در مرکز توجه بود و به همین جهت، مخاطب با نظام غیرسیالی مواجه بود که در آن معنا امری ازپیش تثبیت شده بود. در این رویکرد، مخاطب به‌مثابه کاشف معنا در نظر گرفته می‌شد، اما «در رویکرد متأخر نشانه - معناشناسی، تولید و تفسیر معنا به رابطه پدرسالارانه محدود یا منحصر نمی‌ماند، بلکه مستلزم رابطه‌ای تعاملی است که به موجب آن، معنا امری سیال، گریزان، و نامتعیّن به‌شمار می‌رود. بر این اساس، متن دیگر ابژه‌ای مادّی تلقی نمی‌شود که در انتظار رمزگشایی است» (آلگونه جونقانی، ۱۳۹۶، ص. ۵). در نشانه - معناشناسی پسا‌ساختارگرایی، معنا جریانی سیال و در نوسان و معلول رابطه‌ای تنشی و نه جریانی قطعی و ازپیش تعیین شده است.

پیدایش نظریه طرح‌واره تنشی، باعث تبیین ماهیت تقابلی نشانه‌ها و ارزیابی نحوه شکل‌گیری معنا شد، چراکه «هر گاه فردی طی کنش گفتمانی و در شرایط تعاملی، زبان را مورد استفاده فردی قرار دهد، به تولید گفتمان پرداخته است» (Benveniste, 1974, p.266).

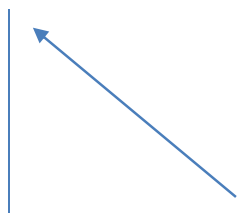
۲-۳. فرایند تنشی - عاطفی گفتمان

نظام گفتمانی کنشی نشان می‌دهد که چگونه کنش در مرکز عملیات روایی قرار گرفته و با ایجاد تغییر در معنای موجود، فرایند دگرگونی معنایی را رهبری می‌کند. نظام گفتمانی تنشی نظامی است که براساس تنیدگی بین دو فضای گستره‌ای و فشارهای شکل می‌گیرد. در این

حالت میزانی از انرژی از ناحیه‌ای به ناحیه‌ای دیگر منتقل می‌شود وضعیت موجود را به وضعیتی در هم تنیده تغییر می‌دهد. به همین دلیل، کنش اهمیت خود را از دست می‌دهد و تنش در مرکز فرایند گفتمانی قرار می‌گیرد. در تعریف فونتنی و زیلبربرگ، فشاره انرژی‌ای است که سبب بروز زنده‌احساس و ادراک می‌شود و گستره، ساختاری کمی است که در دنیای احساس و ادراک، جریان شوشرگ حسّی - ادراکی را کنترل می‌کند (فونتنی و زیلبربرگ، ۱۹۹۸، ص. ۱۴). رابطه تنشی که مولود هم‌خوابگی دو محور کمی و کیفی است، به نوبه خود ارزش‌های معنایی جدیدی را خلق می‌کند. بررسی نظام‌های گفتمانی بدون در نظر داشتن کنش انسانی، ارتباط حسّی - ادراکی با اشیا و بدون توجه به تجربه یگانه‌ای که در مواجهه با نشانه صورت می‌گیرد و آن را به پدیده‌ای سیال تبدیل می‌کند، غیرممکن است.

از زمانی که بنا شد نشانه «نشان‌دهنده چیزی به کسی» باشد، با ورود «کسی» به حوزه نشانه‌شناسی، نشانه بعدی حسّی، ادراکی و عاطفی یافت (رک: شعیری و وفایی، ۱۳۸۸، ص. ۴۰)، چراکه به عقیده فونتنی در کتاب *نشانه - معناشناسی و ادبیات*: «سوژه و گفته‌پرداز گفتمان دارای حضوری محسوس در زمان و مکانی معین است و ادراک هستی و عکس‌العمل نشان دادن در برابر آن، با جسم او صورت می‌گیرد» (فونتنی، ۱۹۹۹، ص. ۹۷). در این گفتمان مبتنی بر شوشر، کنشی اتفاق نمی‌افتد، بلکه شوشرگ تحت تأثیر واکنش‌ها قرار می‌گیرد. «دیدگاه نشانه - معناشناسی متأثر از جریان پدیدارشناسی و پذیرش عامل انسانی به‌عنوان عامل حسّی - ادراکی است. آنچه تعیین‌کننده معناست، نوع حضور فاعل در مقابل پدیده و یا نوع احساس و ادراک او از آن است» (شعیری، ۱۳۸۸، ص. ۱۵۸). در نظام تنشی معنا، معنا در ارتباط با معنایی دیگر، فشاره و گستره معنایی را به‌وجود می‌آورد. فونتنی معنا را حاصل پیوند و ارتباط تنش‌ها می‌داند (فونتنی و زیلبربرگ، ۱۹۹۸، ص. ۲۱). در نشانه - معناشناسی مبتنی بر نظریه فونتنی، نموداری متشکل از دو محور افقی و عمودی وجود دارد که نشان‌دهنده رابطه سیال و منعطف گستره‌ها و فشاره‌هاست. ارزش‌ها در دل این دو محور متولد می‌شوند و تعامل بین محورها، باعث تولید معنا می‌شود. «محور X همان محور قبض یا فشاره (درونه) عاطفی است و محور Y همان محور بسط یا گستره (برونه) شناختی» (شعیری، ۱۳۸۹، ص. ۳۵). براساس این نمودار، از تعامل دو بُعد شناختی و عاطفی، در صورت افزایش یا کاهش هم‌زمان فشاره‌ها و گستره‌ها رابطه‌ای همسو و در صورت افزایش یکی و کاهش دیگری، رابطه‌ای ناهمسو در گفتمان شکل

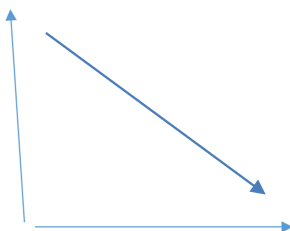
می‌گیرد. طرح‌واره تنش‌ی موجب سیالیت معنا می‌شود و به آن کارکردی درجه‌ای می‌دهد. محور عمودی محور کیفی و محور افقی محور کمی است. محور کیفی منعکس‌کننده ویژگی‌های عاطفی و درونه‌ای است. فونتنی چهار طرح‌واره صعود، سقوط، صعود همراستای دو بُعد و سقوط همراستای دو بُعد را معرفی می‌کند که می‌توان گونه‌های اول و دوم را محور تنش‌ی واگرا و گونه‌های سوم و چهارم را محور تنش‌ی هم‌گرا نامید. طرح‌واره صعود نشان‌دهنده اوج حضور عاطفی یا فشاره بالاست. در این طرح‌واره تمام عناصر و نشانه‌ها راهبر خواننده به سوی نقطه اوج یا انفجار است:

نمودار ۱: بُعد عاطفی - تنش‌ی. طرح‌واره صعود

Diagram 1: Thymique –tensive scheme: ascending plan

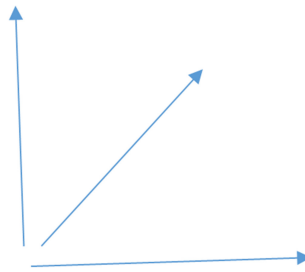
طرح‌واره سقوط مخاطب را با کاهش فشار عاطفی و گسترش شناختی روبه‌رو می‌کند. در فرایند موجود در این طرح‌واره، حرکت از تکانه عاطفی شدید به سمت گسترش معنایی صورت می‌گیرد.

نمودار ۲: بُعد عاطفی - تنش‌ی. طرح‌واره سقوط

Diagram 2: Thymique-tensive dimension: the scheme of fall

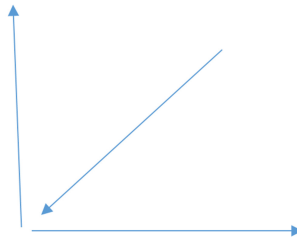
در طرح‌واره صعودی هم‌راستای دو بُعد فشار بر روی محور عاطفی افزایش و گستره شناختی رشد می‌یابد. در این طرح‌واره، حرکت محور عاطفی و شناختی رو به رشد است. پس در این فرایند، «هر چه بر قدرت فشارها فزوده شود به همان میزان بر قدرت گستره‌ها افزوده می‌شود و بالا رفتن قدرت یکی سبب کاهش یا افت قدرت دیگری نمی‌شود» (شعیری، ۱۳۸۹، ص. ۴۰).

نمودار ۳: طرح‌واره صعود هم‌راستای دو بُعد

Diagram 3: The scheme of two parallel ascending plan.

در طرح‌واره سقوطی هم‌راستای دو بُعد، هم‌زمان فشار بر روی محور عاطفی و گستره شناختی کاهش می‌یابد. «در این فرایند به همان میزان که از قدرت و اهمیت فشارها کاسته می‌شود، گستره‌ها نیز قدرت و اهمیت خود را از دست می‌دهند.

نمودار ۴: طرح‌واره سقوط هم‌راستای دو بُعد

Diagram 4: The scheme of two descending plan.

در بررسی فرایند عاطفی گفتمان، شرایط شکل‌گیری و تولید نظام عاطفی و چگونگی معناسازی آن مطالعه می‌شود. در نظام‌های عاطفی، معنا عنصری سیال است که عواملی مانند افعال مؤثر، آهنگ، جسمار یا پایگاهی که همه فعالیت‌های حسّی - ادراکی از آنجا شکل می‌گیرد، صحنه‌های عاطفی، دورنماسازی و کنش‌زایی و ریتم در تولید آن نقش دارند.

۳-۳. تحلیل نظام عاطفی گفتمان

نگاهی گذرا به دو شعر «مرثیه الحلاج» و «مرگ ناصری»

قصیده کوتاه «مرثیه الحلاج» سوگ‌سروده‌ای سرشار از احساسات است که شاعر در آن عملکرد انسانی و آگاهی‌بخش و درنتیجه جاودانگی حلاج را می‌ستاید. در این قصیده، شاعر کلک زهرآگین سبز حلاج، رگ‌های لهیب آماس و ستاره بر دمیده از بغداد را تاریخ سرزمینش و به‌مثابه رستاخیزی نزدیک می‌داند. گویی هنوز زمان بر روی دستان ایثارگر حلاج راکد مانده است و آتش ویران‌گر چشمان او به‌دلیل درک نشدنش از جانب مردم زمانه، از شدت خشم بر آسمان زبانه می‌کشد. در ادامه قصیده، شاعر تنها حضور حلاج را حضوری واقعی می‌داند و حضور دیگران را به‌دلیل منفعل بودن به تمامی انکار می‌کند.

شعر «مرگ ناصری» از دفتر «ققنوس در باران» سروده احمد شاملو نیز شعری است ستایش‌آمیز که شاملو در آن به واقعه بر صلیب شدن مسیح و سکوت و انفعال مردم زمانه در برابر این واقعه می‌پردازد. مسیح توسط جلدانی که به انحاء مختلف به آزار و اذیت او می‌کوشند، به‌سمت مسلخ گام برمی‌دارد. این گام برداشتن به سوی مرگ، مطلوب مسیح است و او در مونولوگی با خویشتن خویش، خود را به شتاب در رفتن دعوت می‌کند. در میان مردم زمانه‌ای که نمی‌دانند با خود چه می‌کنند، العازر که مسیح او را پس از مرگ زنده کرده است و طبیعتاً باید به حقانیت او ایمان داشته باشد و مانند دیگران سکوت پیشه نکند نیز با آوردن توجیهی ناموجه که: «مگر خود نمی‌خواست و گرنه می‌توانست»، وجدانش را آسوده می‌کند. بعد از این واقعه است که خورشید و ماه گویی از شدت اندوه به هم برخورد می‌کنند و سوگواران جهت عزاداری به بالای تپه‌ها می‌روند. حلاج ادونیس و ناصری شاملو شخصیت‌هایی چندلایه و چندمعنا بوده و گفتمان تنشی حاکم بر گفتمان این دو شعر، مختصات این شخصیت‌ها را به تمام حلاج‌صفتان و مسیح‌وشان تاریخ تعمیم می‌دهد.

۴. عوامل مؤثر در افزایش عاطفه شعر «مرثیه الحلاج» و «مرگ ناصری»

عاطفه از ارکان و عناصر بنیادین شعر است و نظریه پردازان قدیم و جدید وجود عنصر عاطفه را از این جهت که یکی از عوامل اثرگذاری بر مخاطب است، از ویژگی‌های شعریت یک متن دانسته‌اند. خواجه نصیرالدین طوسی، شعر را کلام مخیل می‌نامد. به گمان او، شعر کلامی است که در خواننده انفعال نفسانی ایجاد می‌کند (فاضلی و عزیزاده کلور، ۱۳۹۳، ص. ۲۱۲). عاطفه را می‌توان وجه مشخصه‌ای دانست که باعث تمایز شعر از دیگر هنرها می‌شود. «هنر پیوندی است بین احساس‌ها و زبان احساس‌ها. خاصیت ویژه هنر، همین ارتباط غیرقابل‌گسست آن با احساسات است» (صادقی، ۱۳۳۵، ص. ۷۴). در بررسی نظام‌های عاطفی گفتمان، تنها پرداختن به کلمات راه به جایی نمی‌برد، بلکه توجه به فرایند و زمینه‌ای که این عواطف در دل آن تولید می‌شوند و بررسی ارتباط این نشانه‌ها با نشانه‌های عاطفی همسان است که باید در کانون کنکاش قرار گیرد. بر این اساس، در این بخش رویکردهایی مانند «موضع گفتمانی»، «اتصال و انفصال گفتمانی»، «تأثیر افعال» و «دورنمایی» که از عوامل تولید عاطفه به‌شمار می‌آیند، در دو شعر مورد بحث، مورد بررسی قرار می‌گیرند.

نمودار ۵: عوامل تولید عاطفه در گفتمان

Diagram 5: Factors of producing emotion in discourse

۴-۱. اتصال و انفصال گفتمانی

آدونیس در شعر «مرثیه الحلاج» این عارف بزرگ را مورد خطاب قرار داده و با او به گفتگو می‌پردازد. شاعر چنان با قهرمان مورد خطاب خویش احساس نزدیکی می‌کند که با مخاطب قرار دادن او با حرف ندای «یا» گویی او را در مقابل خود حاضر دیده و با او در زمان حال به گفتگو می‌پردازد. چنان که گویی حلاج «اینجا» و «اکنون» روبروی شاعر ایستاده است. این همدستی «من»، «اینجا»، «اکنون» جریان اتصال گفتمانی را رقم می‌زند. «وجود این سه عامل، جریان گفتمان را به اتصال گفتمانی تبدیل می‌کند. هر گاه این سه عامل، جای خود را به «او»، «آنجا»، و زمانی «غیر اکنون» بدهند، جریان اتصال گفتمانی متوقف شده که به آن، انفصال گفتمانی می‌گویند» (شعیری، ۱۳۸۵، ص. ۱۶). شاعر در ادامه شعر، برشی بین سه عامل انفصالی عاملی، زمانی، مکانی ایجاد کرده و به این وسیله زمینه عبور از گفتمان به گفته را فراهم می‌آورد.

«ریشک المسمومة الخضراء / ریشک المنفوحة الاوداج باللهيب / بالكواكب الطالع من بغداد / تاريخنا و بعثنا القريب» (آدونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (قلم زهرآگین سبز تو / قلم تو با رگ‌های ورم‌کرده / و ستاره بردمیده از بغداد / تاریخ ماست و رستاخیز نزدیکمان).

کلک سبز زهرآگین حلاج از زمان حال جدا شده و در گستره تاریخ و در زمینه رستاخیز که با صفت «القریب» توصیف شده است و دلالت بر زمانی غیراکنون دارد، قرار می‌گیرد. به عبارت دیگر، کلک حلاج نه تنها در زمانه خود تأثیرگذاری لازم را داشته، بلکه در مکان‌ها و زمان‌های دیگر نیز تأثیر گذاشته است. حلاج به دلیل همین بریدن از زمان و مکان اکنون است که زمان را راکد کرده و آتش ویرانگر چشمانش در امتداد «هنوز» و «همیشه» بر آسمان زبانه می‌کشد:

«الزمنُ استلقى على يديك / والنار في عينيك / مجتاحة تمتد للسماء» (همان)

ترجمه: (زمان بر دستانت ستان خفته است / و آتش ویرانگر چشمانت / بر آسمان زبانه می‌کشد).

شعر «مرگ ناصری» شاملو، توصیف واقعه به صلیب کشیده شدن مسیح است، اما با دقت در ساختار شعر، می‌توان دریافت «اندیشه‌ای که ضمن آن نموده شده است، شعر را از دایره یک توصیف محض خارج کرده و بُعدی فلسفی و اجتماعی به آن بخشیده است» (پورنامداریان،

۱۳۹۰، ص. ۳۹۲). گویی شعر به تمامی عیسی و شان تاریخ در تمامی مکان‌ها و زمان‌ها پرداخته است. آنچه این تعمیم را ممکن ساخته است، ایجاد برش زمانی و مکانی و تبدیل من به دیگری، توسط شاعر است. در همان مقطع اوکل شعر، کلمه «دنباله» نشان‌دهنده و تداعی‌کننده ادامه راهی است که عیسی در صدد پوییدن آن است:

با آوازی مرتعش / یکدست / یکدست / دنباله چوبین بار / در قفایش / خطی سنگین و مرتعش
بر خاک می‌کشید (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

همواره در طول تاریخ انسان‌هایی بوده‌اند که برای رهایی انسان و راحت دیگران، رنج کشیده‌اند و اکنون مسیح، ایثارگرایانه دنباله آن بار را بر دوش می‌کشد. این بار، بار امانت است. اکنون که قرعه فال به نام عیسی افتاده است، اصحاب قدرت که هیچ‌گاه اعجاز عشق و حقیقت را باور نداشته و آن را برنتابیده‌اند، به جای گذاشتن تاجی از گل، تاجی از خار بر سر این قهرمان گذاشته و به آزار و اذیتش کوشیده‌اند:

تاج خاری بر سرش بگذارید / و آواز دراز دنباله بار / در هذیان دردش / یکدست / رشته
آتشین / میرشت (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

عبارت «آواز دراز دنباله بار» در این شعر می‌تواند تداعی‌کننده «آواز دراز دنباله دار» باشد. آوازی که بعد از مسیح نیز ادامه‌دار خواهد بود. ضمن این‌که آواز می‌تواند کلمه «قو» را نیز به ذهن مخاطب متبادر کند. چه آنکه براساس باور پیشینیان، قو شبی قبل از مرگ، بر موجی سوار شده، زیباترین آوازش را سر می‌دهد و سپس می‌میرد و تمام مسیح و شان تاریخ نیز مادامی که زیباترین آوازشان را که همان رنج خود و راحت انسان‌های دیگر را طلبیدن است، سر نداده‌اند، مرگ خویش را مرگی بیهوده و تهی از معنا می‌یابند. این تحمل رنج در گستره تاریخی پیش از مسیح وجود داشته و بعد از او نیز وجود خواهد داشت. شعاع این از خودگذشتگی، محصور به زمان و مکان زمانه مسیح و حتی محصور در شخص او نیست. شاید به همین دلیل است که شاعر در سرتاسر شعر، صراحتاً نامی از مسیح نمی‌برد. گویی می‌خواهد به مخاطب شعر خود این اجازه را بدهد که با یک برش در «من، اینجا، اکنون» «من» مسیح را نیز مانند زمان و مکان واقعه مصلوب شدن، تبدیل به دیگری و حتی دیگران کند. به دلیل همین برش گفتمانی است که در دو خط «شتاب کن ناصری. شتاب کن» و «تازیان‌اش بزیند» از فعل‌های امر «شتاب کن» و «بزیند» استفاده شده است. چراکه شاعر نخواست است با استفاده از فعل‌های ماضی «شتاب

کرد» و «تازیانه‌اش زدند»، عمل شکنجه کردن و شکنجه شدن را محدود به گذشته کند.

۲-۴. افعال مؤثر

وجود افعال مؤثر، از عناصر اساسی در فرایند عاطفی گفتمان است. افعال مؤثر، افعالی مانند «خواستن»، «بایستن»، «دانستن»، «توانستن» و «باور داشتن» هستند که بر فعل اصلی تأثیر می‌گذارند. این افعال خود مستقیماً نقش کنشی ندارند و بر افعال کنشی اثر می‌گذارند (حسام‌پور و مهرابی، ۱۳۹۵، ص. ۶۵). آن‌گاه که مسئله عاطفه در کانون حوزه گفتمان قرار گرفت: «عناصر عاطفی گفتمان به‌طور جدی، تحت تأثیر دو ویژگی اجتناب‌ناپذیر زبانی قرار می‌گیرد: یکی افعال مؤثر و دیگری تنش‌ها که خود شامل گستره‌ها و فشاره‌های زبانی است. افعال مؤثر نقش سازه‌ها و تنش‌ها، نقش نمایه‌های زبانی را برعهده دارند» (شعیری، ۱۳۸۵، ص. ۱۶۷). این افعال افعال مشخصی هستند «فاعل کنش‌گر برای انجام دادن عمل خود باید به تمام افعال مؤثر یا تأثیرگذار مجهز باشد. این افعال عبارت است از خواستن، بایستن، توانستن، دانستن» (عباسی، ۱۳۸۳، ص. ۲۱۹). در شعر «مرثیه الحلاج» حلاج این توانایی را در شخصیت خود داشته که به جاودانگان بپیوندند و گستره حضورش کل تاریخ را دربر بگیرد به گونه‌ای که در زمانه شاعر، تبدیل به تاریخ و رستاخیز نزدیک اکنونیان شده است:

«الزمنُ استلقى علی بیدیک/ والنار فی عینیک/ محتاجة تمتد للسماء» (ادونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (زمان بر دستانت ستان خفته است/ و آتش ویرانگر چشمانت/ بر آسمان زبانه می‌کشد).

توانستن نتیجه مترتب بر «خواستن» و «باور داشتن» است. به همین نسبت که فعل «خواستن» و «توانستن» در وجود حلاج بروز و ظهور دارد، دیگران از تأثیر این دو فعل بی‌بهره‌اند. چراکه جز او کسی «نخواست» و «نتوانست» است. این خواستن و نتوانستن به اندازه‌ای در دیگران ضعیف است، که آنان را تبدیل به موجوداتی فراموش شده کرده است. آنچه باقی مانده، حضور سنگین بار از تولد حلاج در سرزمینی سترون است:

«فی هذه الأرض النشوریة/ لم یبق إلا أنت والحضور/ اللغة الرعد الجلیلیه/ فی هذه الأرض القشوریة» (ادونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (در این سرزمین قیامت‌گونه/ تنها تو ماندی و حضور/ ای زبان جلیلی تندر/ در این

سرزمین پوست بر پوست).

در عبارت «لم یبقَ إلا أنتَ والحضور» ساختار «لم...إلا» دو فعل مؤثر مورد بحث را قابل اندازه‌گیری کرده و علاوه بر آن، بر وضعیت کیفی گفتمان نیز تأثیر گذاشته است. گویی چهره حلاج که به واسطه عملکردش به جاودانگان پیوسته است، چنان درخششی پیدا کرده که چهره دیگران تحت تأثیر شعاع درخشش او هیچ‌گونه ظهور و بروزی ندارند.

در شعر «مرگ ناصری»، شاید این گفت‌وگوی درونی العازر با خویش، برجسته‌ترین جلوه‌گاه انعکاس دو فعل «خواستن و توانستن» در وجود عیسی مسیح است:
- مگر خود نمی‌خواست، ورنه می‌توانست (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

در این عبارت، العازر به توجیهی ناموجه متوسل می‌شود تا سکوت خود در مقابل بر صلیب رفتن مسیح را موجه جلوه دهد. او بر صلیب رفتن مسیح را معلول «نخواستن» و در نتیجه «نتوانستن مترتب بر این نخواستن» می‌داند. چراکه مسیح، آگاهانه حرکتی برخلاف جریان‌های فکری و عقیدتی معمول زمانه درپیش گرفته بود و خود «نمی‌خواست» تن به زیستنی آلوده و بی‌دردانه دهد و گرنه چه بسا که اگر می‌خواست، می‌توانست با هم‌رنگ و همسان کردن خود با کسانی هم‌فکر العازر زندگی خود را نجات دهد. آنچه به مونولوگ العازر برد عاطفی می‌بخشد، دو فعل مؤثر «خواستن» و «توانستن» است. مصلوب شدن مسیح، نشان‌دهنده درجه‌دار بودن و میزان‌پذیر بودن این دو فعل نیز هست، چراکه تمایل مسیح به زندگی در اندازه «هیچ» است. آنچه عاطفه مخاطب را برمی‌انگیزد، شدت دو فعل «نخواستن و نتوانستن» در مسیح و نه گفتن او به زندگی و غلظت این دو فعل در کسانی مانند العازر است که راهی جز راه مسیح درپیش گرفته و در نتیجه زنده مانده‌اند:

از صف غوغای تماشاگران/ العازر/ راه خود گرفت/ دستها در پس پشت/ به هم در افکنده/ و جاننش را از آزار نگران دینی گزنده/ آزاد یافت/ - مگر خود نمی‌خواست، ورنه می‌توانست (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

در این شعر، خواننده با دو طرز فکر مواجه است. طرز فکر اول، دیدگاه مسیح‌وار است که زندگی را به هر قیمتی نمی‌خواهد و چون نمی‌خواهد، نمی‌تواند زنده بماند. طرز فکر دوم، طرز فکری است که در سر تماشاچیان شکنجه مسیح می‌گذرد و مونولوگ العازر را که خود یکی از تماشاگران و بلکه به تعبیر شاعر «تماشاییان» واقع است، می‌توان به این صورت تفسیر

کرد که: او «نمی‌خواست» زنده بماند و گرنه می‌توانست و ما «می‌خواستیم» زنده بمانیم و ماندیم. به همین دلیل، شاعر به جای این‌که آنان را با کلمه تماشاچی توصیف کند، با کلمه «تماشایی» به وصفشان می‌پردازد.

۳-۴. کارکرد جسمانه

یکی از روش‌های ظهور عاطفه در گفتمان، نشان دادن واکنش جسمی از جانب شوشرگر است. در گفتمان «معناسازی و معناخوانی و به عبارتی معناپردازی میان کسی یا کسانی شکل می‌گیرد که چیزی را در وضعیت و موقعیت فیزیکی، روانی، اجتماعی و فرهنگی خاص تولید می‌کند و کسی یا کسانی که آن چیز را در وضعیت و موقعیت فیزیکی، روانی، اجتماعی و فرهنگی مشابه یا متفاوت می‌فهند» (ساسانی، ۱۳۸۹، ص. ۶). به عبارت دیگر، از آن‌جا که معناسازی و معناخوانی بین دو انسان به مثابه موجودی واجد احساسات صورت می‌گیرد، گاهی بیان جسمی جانشین گفتار می‌شود و از خود نمایه‌ای عاطفی مانند برافروختگی یا قرمزی چشم بروز می‌دهد. حلاج که به دلیل باورهایش تن به مرگ داده، گویی از این‌که از جانب مردم زمانه به درستی درک نشده، خشمگین است:

«والتار في عينك/ محتاجة تمتد للسماء» (ادونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (و آتش ویرانگر چشمانت/ بر آسمان زیانه می‌کشد).

سرخ شدن چشم حلاج به عنوان شوشرگر، از شدت عصبانیت، واکنش جسمی او، در برابر درک نشدنش از جانب مردم زمانه است. او با زخم‌های تن و با رگ‌های لهیب آماسش در متن شعر حضوری زنده دارد. گویی عبارت «ریشک المنفوخة الاوداج بالهيب» که نوعی واکنش جسمی است، حلاج را از سخن گفتن بی‌نیاز می‌کند. از سویی دیگر، مردم زمانه، شوشرگرانی منفعل هستند که بوی مرگ و یخ و پژواک صدای یگانه حلاج را می‌دهند و هیچ‌گونه فعالیت جسمانه‌ای در متن ندارند:

« لم يبقَ للآتين من بعيد/ مع الصدى والموت والجلید/ في هذه الأرض النشورية/ لم يبقَ إلا أنتَ والحضور» (ادونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (برای آمدگان از جای دور/ به همراه پژواک و مرگ و یخ/ در این سرزمین قیامت‌گونه/ تنها تو ماندی و حضور).

این حلاجِ گرانبار از شعر و تولدی دیگر است که با این‌که زبانش یادآور غرّش تندر است، در متن حضوری بی صدا، اما جسمانه‌ای دارد و درست در این نقطه است که مرزهای معنایی جابه‌جا شده و متن ارزشی گفتمانی پیدا می‌کند. «جسمانه پایگاهی است که احساس و ادراک سوژه در آن جای گرفته و از آن‌جاست که مرزهای معنایی جابه‌جا می‌شوند و زمینه عبور از نشانه‌شناسی ساختگرا را به نشانه‌شناسی گفتمانی فراهم می‌کند» (شعیری، ۱۳۸۸، ص. ۴۲).

در ابتدای شعر «مرگ ناصری» سخن از به‌خاک کشیده شدن خطی سنگین و مرتعش بر روی خاک است. صفت‌های «سنگین و مرتعش» با موصوف هیچ گونه تناسبی ندارند. ارتعاش جسمی مسیح ناشی از درون پر آشوب و نگران او در قبال سرنوشت انسان است.

در «مرگ ناصری» مسیح علی‌رغم درد فیزیکی که تحمل می‌کند، سبکیار و رهاست. او دین خود را ادا کرده، زیباترین سرودش را خوانده و به همین دلیل در درون خود احساس آرامش می‌کند:

از رحمی که در جان خود یافت/ سبک شد/ چونان قوئی مغرور/ در زلالی خویشتن
نگریست (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

احساس غرور کردن و خود را سبکیار یافتن، واکنش جسمانه‌ای مسیح نسبت به عملکرد خویشتن است:

از صف غوغای تماشاگران/ العازر گام‌زنان راه خود گرفت/ دستها در پس پشت/ به هم
درافکنده (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

در سوی دیگر ماجرا، العازر از سر اعتماد به نفس دست‌هایش را در پشت سر به هم درافکنده و با مقصر شناختن خود مسیح در مرگ خویشتن، با این حرکت جسمانه‌ای، وجدان آسوده خود را در برابر مصلوب شدن مسیح به نمایش می‌گذارد.

۴-۴. ایجاد عمق عاطفی به‌وسیله دورنماسازی

موضع‌گیری گفته‌پرداز از عوامل مهم تولید عاطفی در فرایند عاطفی گفتمان است. در این حالت، عاملی در طول گفتمان به جانبداری یا نفی پدیده‌ای دست می‌زند و به این ترتیب موضع‌گیری خود را اعلام می‌کند. واضح است که جهان‌بینی‌ها به‌دنبال خود موضع‌گیری می‌آورند. هر گاه گوینده کلام، حضوری عاطفی در متن داشته باشد، گفتمان نیز عمقی عاطفی پیدا می‌کند.

موضع‌گیری گفته‌پرداز که اصطلاحاً دورنما نامیده می‌شود، از عوامل ایجاد عاطفه در گفتمان است. در دورنما سازی، زاویه دید عامل گفتمانی و موضع اتّخاذه او، در معنای تولیدی مؤثر می‌افتد (شعیری، ۱۳۸۹، ص. ۱۶۵). ادونیس در سرتاسر شعر، نسبت به حلاج نگاهی تحسین‌آمیز دارد. حتی گزینش و چینش کلمات غریب که به خلاف عادت بودن شخصیت حلاج اشاره دارند، از همان ابتدا با عبارت «ریشتك المنفوخه الاوداج باللهب» رنجی را که حلاج در راه رهایی انسان متحمل شد تصویر کرده است و در اوّلین خطی که این عارف را مورد خطاب قرار می‌دهد، او را ستاره بردمیده از بغداد و انسانی سنگین‌بار از شعر و میلاد می‌بیند:

«یا کویکاً یطلغ من بغداد/ حملاً بالشعر والمیلاذ» (همان).

ترجمه: (ای ستاره بردمیده از بغداد/ ای سنگین بار از شعر و از میلاد).

این دل‌بستگی و موضع‌گیری مثبت در برابر شخصیت حلاج تا بدان‌جا پیش می‌رود که شاعر او را ناجی «آمدگان از دور جای» می‌داند و غلظت این حضور در ذهن و ضمیر شاعر در جایگاه گفته‌پرداز تا حدّی است که گویی جز او کسی را نمی‌بیند. آنچه در سرزمین قیامت سان شاعر به‌جا مانده است، حضور پررنگ منصور حلاج است و بس:

«فی هذه الأرض التّشویبه/ لم یبقَ إلا أنت والحضور» (همان)

ترجمه: (در این سرزمین قیامت سان/ تنها تو ماندی و حضور).

موضع‌گیری این‌چنینی شاعر، فضای شعر را آکنده از احساس و عاطفه می‌کند. گویی او چنان با حلاج درآمیخته است که کلمات نیز به جانبداری از قهرمانش برخاسته‌اند. شاعر، تنها قلم حلاج را رقم‌زننده تاریخ خویش و رستخیز و به‌پا خاستن دوباره سرزمینش می‌داند و با مورد خطاب قرار دادن‌های پی‌درپی در عبارات موجز ندایی، تمام اوصاف یک ناجی و یک قهرمان را با عباراتی این‌چنینی به حلاج نسبت می‌دهد: «أ ریشه مسمومة خضراء»، «یا لغة الرعد الجلیلیه»، «أ شاعر الأسرار والجنوز» موضع‌گیری گفتمانی شاعر در قبال حلاج باعث می‌شود تا گفته‌پرداز و متن و گفته‌یاب در فرایندی شوشی در تعامل با یکدیگر قرار بگیرد و در نتیجه متن از شکل یک ابژه صرف خارج شود، چراکه در فرایند تعاملی معنا، سخن از «حضور متن» است. «متنی که در برابر ما حضور دارد و در همه شرایط قابل تقلیل به وضعیت یک ابژه نیست» (معین، ۱۳۹۴، ص. ۳۶).

شاملو نیز در جای جای شعر، جبهه‌گیری خود را در برابر مسیح نشان می‌دهد. در همان

خط نخستین شعر، صدای مسیح را تنها صدا می‌داند و به این وسیله تنهایی او را در جمع غوغاییان برجسته می‌کند. شاعر این تنهایی انسانی را حرمت می‌گذارد و چنان در این درد با مسیح شریک است که گاه کلماتش بوی جانبداری از او را می‌دهند. چه آنجا که واژه «رحم» را به او نسبت می‌دهد:

از رحمی که در جان خویش یافت/ سبک شد/ و چونان قویی سبکبار/ در زلالی خویشتن
نگریست (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

و چه آن‌گاه که با تغییر لحن کلام، توجیه ناموجه العازر برای شانه خالی کردن از دفاع از مسیح را ناکافی می‌داند:

و جانش را/ از آزار دینی گران دینی گزنده/ آزاد یافت (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).
ناصری که دین خود را در برابر انسان ادا کرده است، در لحظه مرگ خود را سبکبار می‌یابد. کلمات «سبک»، «قو»، «سبکبار» و «زلالی» چون هاله‌ای روشن بر گرد شخصیت مسیح جمع آمده‌اند و میدانی مغناطیسی برای او ایجاد کرده‌اند تا خواننده را به سوی خود بکشند. در پایان شعر و هم‌زمان با بر صلیب رفتن ناصر، شاعر تصویری ارائه می‌دهد که به خوبی نشان‌دهنده موضع‌گیری گفتمانی او در قبال عیسی مسیح است:
آسمان کوتاه/ به سنگینی/ بر آواز رو در خموشی رحم/ فرو افتاد/ سوگواران/ به خاک
پشته بر شدند/ و خورشید و ماه/ به هم بر آمد (همان، ص. ۶۱۲).

گویی در این لحظه، آشوب قیامت برپا شده است. آواز مسیح رو به خاموشی است و به همین علت نظم کائنات به هم می‌ریزد. آسمان فرو می‌افتد و ماه و خورشید به هم برمی‌آیند. هم‌زمان سوگواران مسیح بر بالای پشته‌ای از خاک می‌روند تا به رسم سنت دیرینه، در غیاب او خاک بر سر کنند. ایجاد این فضا تا حدود زیادی مدیون موضع‌گیری گفتمانی شاعر در برابر قهرمانش است. در اینجا موضع‌گیری گفته‌پرداز، کنش‌زایی کرده و گفتمان را از رکود و عدم انعطاف خالی کرده است. فرو افتادن آسمان و به هم بر آمدن خورشید و ماه، شوشی مبتنی بر اندوه را در شوش‌گران پدید می‌آورد و این نمایه عاطفی تولیدشده، زمینه را برای بروز کنش‌هایی مانند تحسین و تجلیل فراهم می‌کند.

۵.۴. ریتم و آهنگ

هنگامی که گفته‌یاب میان آهنگ، مایه و مضمون عاطفی شعر تناسب احساس می‌کند، این تناسب، سبب تشدید تأثیرپذیری او می‌شود. ریتم در گفتمان با هدف خاصی ظهور پیدا می‌کند یا از آن غایب می‌شود و چگونگی تجلی روند حرکت را در گفتمان نشان می‌دهد. به عبارت دیگر، آهنگ «میزان تندی و کندی کلام است و باید با خود داستان و شخصیت‌های آن کاملاً هماهنگ باشد» (بی‌نیاز، ۱۳۹۳، ص. ۶۳). ریتم متناسب با موضوع، در جان مخاطب تأثیر عاطفی به جای می‌گذارد و شوشگر نیز متناسب با ریتم، نمایه‌هایی را در فعالیت‌های جسمی و ادراکی خود بروز می‌دهد؛ به گونه‌ای که هم‌زمان با آهنگ کند و راکد دچار ایستایی و رکود و همراه با آهنگ تند، دچار برانگیختگی و هیجان می‌شود. در واقع آنچه باعث تغییر ریتم می‌شود، تغییر حالت عاطفی است.

در شعر «مرثیه الحلاج» حالت حسرتی که در لحن گفته‌پرداز (شاعر) وجود دارد، باعث شده است تا شعر از همان ابیات نخست با لحنی کند و سنگین شروع شده و پیش برود. موضوع و محتوای شعر که یادکرد و ستایش مرد تاریخی یگانه‌ای است، اقتضا می‌کند که شعر در اکثر مصراع‌ها آهنگی سنگین داشته باشد. نحوه چینش کلمات به گونه‌ای است که گفته‌یاب (مخاطب) بتواند اندوه جاسازی شده در دل شعر را با پوست و گوشت احساس و کند. در بند اول شعر، بین مبتدا یعنی کلمه «ریشک» و خیر یعنی کلمه «تاریخنا» فاصله‌ای نسبتاً طولانی افتاده است و تمام جملات قبل از خبر، نه تنها منفرد و کوبشی نیستند، بلکه همراه با صفت و توضیحاتی به کار رفته‌اند که سنگینی ملموسی را در خوانش شعر ایجاد کرده و آن را غمناک و آکنده از آه و حسرت کرده است:

«ریشک المسمومة الخضراء / ریشک المنفوحة الاوداج باللهيب / بالکواكب الطالع من بغداد / تاریخنا و بعنا القریب» (ادونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (قلم زهر آگین سبز تو / قلم تو با رگ‌های ورم کرده / و ستاره بر دمیده از بغداد / تاریخ ماست و رستاخیز نزدیک‌مان).

در ادامه شعر، هرگاه شاعر قصد دارد که قهرمان شعرش را مورد خطاب قرار دهد، گویی چنان دچار هیجان می‌شود که به ناگاه آهنگ شعر از حالت سنگینی اولیه خارج می‌شود، شکلی کوبشی - هیجانی به خود می‌گیرد و چکش‌وار فرود می‌آیند و این به‌مدد جملات امری پی‌درپی

یا با فاصله کم از یکدیگر است:

«یا کوکباً یطلع من بغداد/ محملاً بالشعر والمیلاد/ ریشة مسمومة خضراء/... یا لغة الرعد الجلیة/... یا شاعر الأسرار والجور» (ادونیس، ۱۹۹۶، ص. ۴۲۶).

ترجمه: (ای ستاره بردمیده از بغداد/ ای سنگین بار از شعر و از میلاد/ ای کلک زهرآگین سبز/... ای زبان جلیلی تندر/... ای شاعر اسرار و ریشه).

در شعر «مرگ ناصری» نیز در مجموع شعر آهنگی کند و سنگین دارد. در همان خطوط اولیه شعر کلمات «یکدست»، «سنگین و مرتعش» نمایانگر آن است که گفته‌یاب با شعری شاد و هیجانی روبه‌رو نیست. آهنگ شعر این ادعا را تأیید می‌کند. به‌جز در جملات دستوری «تاج خاری بر سرش بگذارید» و «شتاب کن ناصری. شتاب کن»، «تازیان‌اش بزنید» که به اقتضای آمرانه بودن از آهنگی ضربتی و سریع و کوبشی برخوردارند، سایر مصراع‌های شعر واجد لحنی کند و یکدست هستند. هنگامی که مسیح بر صلیب می‌رود، چنین فضایی در عالم طبیعت ایجاد می‌شود:

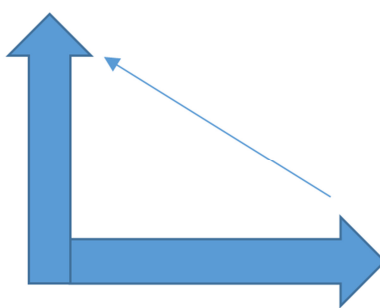
آسمان کوتاه/ به سنگینی/ بر آواز روی در خاموشی رحم/ فرو افتاد/ سوگواران، به خاک‌پشته بر شدند/ و خورشید و ماه/ به هم بر آمد (شاملو، ۱۳۷۷، ص. ۶۱۲).

در این قطعه که تجسمی از اندوه طبیعت در غیاب انسانی به عظمت مسیح است، تکرار حرف «س» و مصوت‌های «آ» در ایجاد فضایی غم‌گرفته و مه‌آلود و نمایش اندوه و نگرانی کسانی که در این فضا قرار گرفته‌اند، نقش مؤثری دارد. تکرار این حروف گویی نه‌تنها ناآرامی و لرزه و بی‌قراری تماشاگران واقعه مصلوب شدن مسیح، بلکه ناآرامی و اضطراب کل هستی و از جمله عالم طبیعت را در سوگ ناصری به نمایش می‌گذارد.

۵. تحلیل نظام تنشی گفتمان

در گفتمان حاکم بر شعر «مرثیه الحلاج»، شاعر در ابتدای شعر و در مقطع اول، تاریخ سرزمینش را در قلم زهرآگین و سبز حلاج خلاصه می‌کند. در این شعر، حلاج در هیئت روشنفکری تحول‌آفرین ظاهر می‌شود که «برای رهایی و تغییر تلاش می‌کند» (ضاوی، ۱۳۸۴، ص. ۷۶). در این قطعه، تاریخ که از نظر زمانی (طول) و از نظر مکانی (فضای زندگی انسان) عنصری گسترده است، در دو عنصر عاطفی فشرده و با فشار بالا خلاصه شده است. گویی تاریخ با

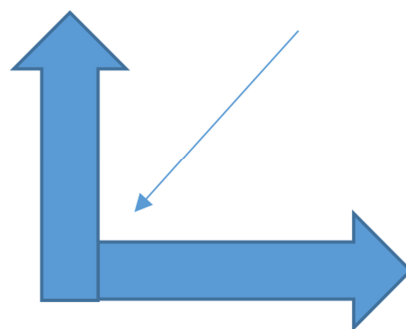
همه وسعت و گستردگی خود، فاقد گستره‌ای است که بتواند آن را بشناساند. آنچه که به تاریخ معنا می‌دهد، گستره کمی آن که زمان و مکان باشد، نیست بلکه گونه‌های عاطفی آن است که درونه‌های کیفی آن را بر آفتاب می‌افکند. در این قطعه، مخاطب شعر از ایماژی باز، گسترده و متکثر به سوی ایماژی متمرکز، محدود و بسته سوق داده شده و طرح‌واره‌ای با اوج فشاره عاطفی و افت گستره شناختی را رقم می‌زند.

نمودار ۶: اوج فشاره عاطفی و افت گستره شناختی

Diagram6: The peak of emotional pressure and cognitive decline

در گفتمان حاکم بر مقطع دوم شعر، مخاطب با فضایی سرد و راکد و خنثی روبه‌روست. در این مقطع، عدم وجود فضای کمی در تاریخ پشت‌سر شاعر، مرگ کیفی فضا را رقم زده است؛ به‌گونه‌ای که گویی شاعر اکنون در بی‌درزمانی محض می‌زید. زمان در گذشته و بر دستان نجات‌بخش حلاج منجمد شده و سیالیّت خود را از دست داده است. شاعر علاوه بر ارائه این تصویر راکد از زمان حال، در ادامه بر تهی و سترون بودن آن با عبارت «هذه الأرض النشوریّه» تأکید می‌ورزد. آنچه باعث زوال فضای کیفی زمان حال شده، عدم وجود فضای کمی در گذشته و حال تاریخی است. اینجا و اکنون از معنا تهی است. قدرتی توانا بر حرکت دادن صعودی، چه در بُعد کمی و چه در بُعد کیفی وجود ندارد. از آنجا که فضایی وجود ندارد، اکنون، شاعر در بی‌درزمانی نفس می‌کشد و گونه عاطفی شعر، مانند گونه شناختی، کارآمدی و قدرت خود را از دست داده و باعث افت هم‌زمان گستره‌ها و فشاره‌ها شده است.

نمودار ۷: افت همزمان گستره‌ها و فشارها، طرح‌واره سقوط

Diagram 7: Simultaneous drop of spans and pressures, The scheme of fall

در گفتمان حاکم بر سرتاسر شعر «مرگ ناصری»، عدم وجود فضای کمی، باعث ازبین رفتن فضای کیفی شده است. در این گفتمان هیچ قدرتی وجود ندارد که ضامن حرکت صعودی از نظر کمی و کیفی باشد. «کشیده شدن خطی مرتعش و سنگین بر خاک»، «بافته شدن رشته‌ای آتشین در هذیان درد»، «برگذشتن ریسمان بی انتهای سرخ از گرهی بزرگ»، «حرکت گام زنانه العازر و درافکندن دست‌ها از پس پشت»، «آزاد یافتن جان از دینی گزنده»، «فرو افتادن آسمان کوتاه بر آواز رو در خاموشی رحم» همه و همه گونه‌های عاطفی ناکارا و ضعیفی هستند؛ همچنان که گونه‌های شناختی و کمی نیز این‌گونه‌اند. ضعیف و ناکارا بودن گونه‌های عاطفی و شناختی در این گفتمان، باعث افت همزمان فشارها و گستره‌ها شده است. درحقیقت تباری منفی بین دو فضای کیفی و کمی و خاموش بودن تصاویر شعری، باعث خاموش شدن معنا شده و این کاهش قدرت، جهان گفتمان را آکنده از نوعی بی‌ارزشی عمومی کرده است. انگار که دیگر چیزی قابلیت ارزش‌گذاری ندارد و آنچه یافت می‌شود، یکسره فرارزش‌هایی هستند که از نظر فشارهای و گستره‌ای در انتظار قدرت یافتن هستند و از آنجا که چنین فرایندی در هنرهای انتزاعی نوعی راهبرد گفتمانی هدفمند است، همین امر به‌نوبه خود باعث شده است تا حسرت و اندوه و سکون و رکود ناشی از غیاب شویشگر که قهرمان تعمیم‌یافته گفته‌پرداز است، به‌خوبی منعکس شده و گفته‌یاب را به بهترین و شدیدترین وجه تحت‌تأثیر قرار دهد.

۶. نتیجه

- تحلیل نظام عاطفی گفتمان در این دو شعر نشان‌دهنده آن است که تمام عناصر سازنده گفتمان عاطفی، تولیدکننده مفهوم جاودانگی و نامیرایی است.

- حلاج و ناصری به‌عنوان دو شوشگر بیرونی از طریق رابطه احساسی و تنشی از من شخصی عبور کرده و سپس در فرایندی ایثارگرایانه و استعلاجویانه به جاودانگان می‌پیوندند. در نتیجه عناصر سازنده گفتمان دو گفته‌پرداز، «موضع گفتمانی»، «اتصال و انفصال گفتمانی»، «تأثیر افعال»، «دورنماسازی»، «ریتم و آهنگ»، «تنش و برخلاف جریان حرکت کردن» به تعالی و جاودانگی منجر می‌شود و در جهت جاودانه کردن نام دو شوشگر عمل می‌کند.

- ردپای حضور دو شاعر در اشعارشان قابل پیگیری است. این حضور برجسته نشان‌دهنده تأثیر حلاج و ناصری بر عواطف دو شاعر است به گونه‌ای که ادونیس و شاملو بدل به شوشگرانی درونی می‌شوند و از خود شوش جانبداری و تحسین را بروز می‌دهند. از سویی دیگر حلاج و ناصری با حضور جسمانه‌ای خود دست به معناسازی و تحویل معنا می‌زنند. در جایی که مردم زمانه مصلحت‌اندیشانه منفعل نشست‌اند، این دو قهرمان برخلاف جریان معمول زمانه حرکت می‌کنند و به جاودانگان می‌پیوندند. این گفتمان برخلاف جریان حرکت‌کردنی ایثارگرایانه را راز حلاج و ناصری شدن می‌داند.

- در این نظام شوشی، دو شوشگر برخلاف قاعده حاکم بر نظام‌های روایی، تنها به فکر تغییر وضعیت خود نیستند، بلکه از جان خویش می‌گذرند تا چراغ راه بیداری و آگاهی را فروزان بدارند. همین از خود گذشتگی باعث جاودانه شدن و تداوم حضور آنان در گستره تاریخ شده و همین تدام حضور تاریخی گفتمان را گشاده و سیال نگه داشته است.

- عناصر دخیل در سازوکارهای تولید گفتمان عاطفی، در نهایت امر در جهت تثبیت معنای موردنظر دو گفته‌پرداز عمل کرده و گفته‌پردازان در این راستا از ابزارهایی مانند «موضع گفتمانی»، «اتصال و انفصال گفتمانی»، «تأثیر افعال»، «دورنماسازی» و «ریتم و آهنگ» استفاده کرده‌اند. برش و انفصال گفتمانی موجود در این دو شعر باعث شده است تا شخصیت حلاج و ناصری، بُعدی همه‌مکانی و تاریخی پیدا کند و ساحت شعر از توصیف شخصی خاص پیراسته شود. علاوه‌براین، انفصال گفتمانی، مکان‌ها و زمان‌های جدیدی را در دل گفتمان به‌وجود

آورده و محدوده شعر را وسیع‌تر و گسترده‌تر کرده است. آنچه عاطفه مخاطب را برمی‌انگیزد، شدت دو فعل «نخواستن و نتوانستن» در حلاج و مسیح و نه گفتن آن دو به زندگی و غلظت معکوس این دو فعل در مردم منفع‌ل زمانه است که راهی جز راه این دو مصلح آگاهی‌بخش درپیش گرفته‌اند. حلاج و ناصری در جایگاه شویشگری عملگرا، به جای سخن گفتن از احساسات عارض بر خویش در مواجهه با مردمان زمانه، این احساسات را از طریق جسم خویش بروز می‌دهند. از آن سو در جانب مقابل و در صف غوغاییان نیز واکنش جسمانه‌ای مردم منفع‌ل تماشایی است. ادونیس و شاملو در سرتاسر شعر، نسبت به حلاج و ناصری نگاهی تحسین‌آمیز دارند. این جانبداری در گزینش و چینش کلمات بروز و انعکاس یافته است. موضع‌گیری این‌چنینی، فضای شعر را آکنده از احساس و عاطفه می‌کند. گویی این دو شاعر چنان با قهرمانان‌شان درآمیخته‌اند که کلمات نیز به جانبداری از آن‌ها برخاسته‌اند. همین عامل باعث شده است تا این دو شعر در نهایت، قالبی مدآحانه به خود بگیرند. به همان نسبت که موضع‌گیری این دو شاعر نسبت به مسیح و ناصری مثبت و تحسین‌آمیز است، موضع‌گیری آنان در قبال تماشاگران منفع‌ل واقعه، توأم با سرزنش است. انتخاب ریتم متناسب با موضوع، در جان مخاطب تأثیر عاطفی به جای گذاشته و شویشگران نیز متناسب با ریتم، نمایه‌هایی را در فعالیت‌های جسمی و ادراکی خود بروز می‌دهند؛ به گونه‌ای که هم‌زمان با آهنگ کند و راکد دچار ایستایی و رکود شده و همراه با آهنگ تند، دچار برانگیختگی و هیجان می‌شوند و آنچه باعث تغییر ریتم می‌شود، تغییر حالت عاطفی است.

از گونه‌های طرح‌واره تنشی، گونه اوج فشاره عاطفی و افت گستره شناختی بر مقطع اول شعر ادونیس و افت هم‌زمان فشاره‌ها و گستره‌ها بر مقطع دوم آن قابل‌تطبيق است. همچنان که در سرتاسر شعر شاملو نیز می‌توان طرح‌واره تنشی افت هم‌زمان فشاره‌ها و گستره‌ها را نشان داد. در فضای تنشی موجود در این دو شعر، آن‌جا که گونه عاطفه شعر مانند گونه شناختی، کارآمدی و قدرت خود را ازدست داده و گستره‌ها و فشاره‌ها به‌طور هم‌زمان افت پیدا کرده‌اند، از آنجا که چنین فرایندی در هنرهای انتزاعی نوعی راهبرد گفتمانی هدفمند محسوب می‌شود، این امر به نوبه خود باعث شده است تا حسرت و اندوه و سکون و رکود ناشی از غیاب این دو شویشگر که قهرمانان تعمیم‌یافته دو گفته‌پرداز هستند، به‌خوبی منعکس شود و گفته‌یاب را به بهترین و شدیدترین وجه تحت‌تأثیر قرار دهد.

۷. پی‌نوشت‌ها

1. Jacques Fontanille
2. Claude Zilberberg
3. Algirdas Julien Greimas
4. Ferdinand de Saussure

۵. اصطلاحی در زبان‌شناسی است که توسط فردیناند دوسوسور وضع شد و به مفهوم انتزاعی زبان فارغ از هر زبان خاصی اشاره دارد. این اصطلاح که جزو تقابلهای دوگانه سوسوری است در برابر پارول که تجلی عینی لانگ است، قرار می‌گیرد.

۸. منابع

- ادونیس. (۱۹۹۶). *الأعمال الشعریة الكاملة*. بیروت: دار المدى للثقافة والنشر.
- اسماعیلی، ع.، و شعیری، ح.، و کنعانی، ا. (۱۳۹۱). رویکرد نشانه - معناشناسی فرایند مربع معنایی به مربع تنشی در حکایت دقوقی مثنوی. *پژوهش‌های ادب عرفانی*، ۳، ۶۹-۹۴.
- آگونه جونقانی، م. (۱۳۹۶). پژوهشی در باب زمینه‌های نظری انفصال و اتصال گفتمانی. *روایت‌شناسی*، ۱، ۱-۲۵.
- پارسا، ا.، و رحیمی، م. (۱۳۹۶). بررسی نشانه معناشناسی داستان لیلی و مجنون جامی بر پایه تحلیل گفتمان. *فنون ادبی*، ۱، ۱-۱۸.
- پورنامداریان، ت. (۱۳۹۰). *سفر در مه: تأملی در شعر احمد شاملو*. تهران: سخن.
- حسام‌پور، س.، و مهربانی، ا. (۱۳۹۵). تجزیه و تحلیل نشانه - معناشناسی شعر حلاج شفیعی کدکنی. *ایران‌نامه*، ۴، ۵۰-۷۰.
- داودی مقدم، ف. (۱۳۹۱). تحلیل نشانه - معناشناختی شعر «آرش کمانگیر و عقاب تحول کارکرد تقابلی زبان به فرایند تنشی». *جستارهای زبانی*، ۱، ۱۰۵-۱۲۴.
- ساسانی، ف. (۱۳۸۹). *معناکاوی: به سوی نشانه‌شناسی اجتماعی*. تهران: علم.
- شاملو، ا. (۱۳۷۷). *مجموعه آثار*. دفتر یکم. تهران: نگاه.
- شعیری، ح.ر. (۱۳۸۸ الف). از نشانه‌شناسی ساخت‌گرا تا نشانه - معناشناسی گفتمانی. *نقد ادبی*، ۱، ۳۳-۵۱.
- شعیری، ح.ر.، و وفايي، ت. (۱۳۸۸). *راهی به نشانه - معناشناسی سیال: با بررسی موردی*

«ققنوس» نیما. تهران: علمی و فرهنگی.

- شعیری، ح.، و آریانا، د. (۱۳۹۰). چگونگی تداوم معنا در چهل نامه کوتاه به همسر از نادر ابراهیمی. *نقد ادبی*، ۱۴، ۱۶۱-۱۸۵.
- شعیری، ح.ر. (۱۳۸۸). *مبانی معناشناسی نوین*. تهران: سمت.
- شعیری، ح.ر.، قبادی، ح.، و هاتفی، م. (۱۳۸۸). معنا در تعامل تصویر، مطالعه نشانه - معناشناختی دو شعر دیداری از طاهره صفارزاده. *پژوهش‌های ادبی*، ۲۵، ۳۹ - ۷۰.
- شعیری، ح.ر. (۱۳۸۵). *تجزیه و تحلیل نشانه-معناشناسی گفتمان*. تهران: سمت.
- شعیری، ح.ر. (۱۳۸۸). *مبانی معناشناسی نوین*. تهران: سمت.
- صادقی، ب. (۱۳۳۵). *انتقاد بر انتقاد دکتر میترا. انتقاد کتاب*، ۶، ۷۹-۷۰.
- صافی پیرلوحه، ح. (۱۳۹۵). *درآمدی بر تحلیل انتقادی گفتمان روایی*. تهران: نشر نی.
- ضاوی، ا. (۱۳۸۴). *کارکرد سنت در شعر معاصر عرب*. ترجمه س.ح. سیدی. مشهد: دانشگاه فردوسی.
- عباسی، ع. (۱۳۸۳). *کارکرد روایی - معنایی نشانه‌ها در تابلو قربانی کردن حضرت ابراهیم*. *اولگین هم‌اندیشی نشانه‌شناسی هنر*. تهران: فرهنگستان هنر، صص. ۲۰۵-۲۲۶.
- فاضلی، م.، و علیزاده کلور، م. (۱۳۹۳). *بررسی نظام عاطفی گفتمان در شعر سفر به خیر شفیعی کدکنی با رویکرد نشانه - معناشناسی*. *جستارهای زبانی*، ۱ (۲۲)، ۲۰۵-۲۲۸.
- گریماس، آ. (۱۳۸۹). *نقصان معنا*. ترجمه و شرح ح.ر. شعیری. تهران: علم.
- معین، م.ب. (۱۳۹۴). *معنا به مثابه تجربه زیسته*. تهران: سخن.

References:

- Benveniste, E. (1974). *Problems in general linguistics* (2volds). Paris: Gallimard[In French].
- Cavazza, M., & Pizzi, D. (2006). *Narratology for interactive storytelling: A critical introduction*. United Kingdom: University of Teesside (School of Computing). Springer-Verlag Berlin Heidelberg
- Chandler, D. (2008). Chandler, D. (2007). *Semiotics: the basics*. Routledge.

- Fontanille, J., & Zilberberg, C. (1998). *Tension and signification*, Sprimont-Belgique, Pierre Mardaga.[In French].
- Fontanille, J. (1998). *Semiotics of discourse*. Limoges: PULIM.[In French].
- Martin, B., & Felizitas, R. (2006). *Key Terms in Semiotics*. Bloomsbury Academic.
- David Moghaddam, F. (2012). Semiotic analysis of the poem Arash Kamangir and the Eagle of the Evolution on the basis of contrastive function of language and tensive process of discourse. *Language Related Research*, 1, 105-124. [In Persian].
- Fazeli, M., & Alizadeh Klor, M. Sh. (2014). Analyzing the emotional system of discourse in the poetry of Shafiee Kadkani's Journey to Goodness with a semiotic approach. *Language Related Research*, 65(1), 205-228. [In Persian].
- Greimas, A, J. (2010). *On Imperfection, Translation and Description* by Hamid Reza Sha'iri, Tehran: Elm. [In Persian].
- Hesampour, S., & Mehrabi, A. (2016). Semiotic analysis of Hallaj by Shafiee Kadkani's poem. *Iran Namg Quarterly*, 4, 70-50. [In Persian].
- Shairi, H.R. (2009a). From structural semiotics to semiotics of discourse. *Literary Criticism Quarterly*, 2(8), 33-51. [In Persian].
- Shairi, H.R. (2009). *Fundamentals of Modern Semantics*. Tehran: SAMAT. [In Persian]
- Shairi, H.R. (2006). *Semiotics of Discourse*. Tehran. [In Persian].
- Poetry, H. R., Ghobadi, H.A., & Hatefi, M. (2009). Meaning in image interaction, a semiotic analysis of two visual poems by Tahereh Saffarzadeh. *Quarterly Journal of Literary Research*, 6(25), 39-70.
- Pour Namdarian, T. (2011). *Journey in May: A Reflection on Ahmad Shamloo's Poetry*. Tehran: Sokhan. [In Persian].
- Sadeghi, B. (1956). *Criticism of Dr. Mitra*. Book Criticism. [In Persian]
- Shairi, H., & Dina, A. (2011). How meaning continues in forty short letters to my wife by Nader Ebrahimi. *Literary Criticism Quarterly*, 4(14), 161-185. [In Persian].

- Shairi, H., & Vafaei, T. (2009). *The Path towards Fluid Semiotics: The case study of "Phoenix" Nima*. Tehran: Scientific and Cultural Publications, 1st edition. [In Persian].
- Shamloo, A. (1998). *Collection of Works*, first office, Tehran: Negah. [In Persian]
- Abbasi, A (2004). The Narrative-Semantic Function of Signs in the Sacrifice of Prophet Ibrahim. *The First Essays on the Semiotics of Art*, Tehran: Academy of Arts, 205-226. [In Persian]
- Adonis (1996). *Complete Poetry Works*, Beirut: Dar Al-Madi for Culture and Publishing.
- Alguneh Junghani, M. (2017). Research on the theoretical contexts of disconnection and disconnection. *Two quarterly journals of narratology*, 1-25. [In Persian].
- Dawi, A. A. (2005). *The work of tradition in contemporary Arabic poetry*. Translated by Seyyed Hossein Seyyed, Mashhad, Ferdowsi University. [In Persian].
- Fontanille, J., & Zilberberg, Cl. (1998). *Tension and signification*, Sprimont-Belgium, Pierre Mardaga.
- Moein, M. B. (2015). *Meaning as lived experience*. Tehran: Sokhan. [In Persian].
- Parsa, S. A., & Rahimi, M. (2017). Semiotic analysis of the story of Lily and Majnoon Jami. *Literary Techniques*, 1-18. [In Persian].
- Safipir Loheh, H. (2016). *An Introduction to Critical Analysis of Narrative Discourse*. Tehran: Ney. [In Persian].
- Sasani, F. (2010). *Meaning: Towards Social Semiotics*. Tehran: Science. [In Persian].